

ZE KENDEN ELKAAR VAN AJAX

Het voorliggende verhaal is fictie. Gelijkenis met werkelijk bestaande en nog levende personen en hun daden berust op toeval. De personen in het boek zijn allen, op enkele uitzonderingen na, namelijk enige politici in niet-cruciale rollen als Ahmed Marcouch en Lilian Marijnissen, ontsproten aan de fantasie van de schrijvers.

HETSAKEN

Ze kenden elkaar
van Ajax

BraveNewBooks

ISBN 9789464924954

Omslagfoto gemaakt door Louis Pirene

2020-2028 Koninkrijk der Nederlanden

Begin juli 2028 wordt Nederland, en de rest van de wereld, opgeschrikt door een zware aanslag. In dat jaar is er van alles aan de hand in de wereld en Nederland, en vooral ook aan de hand geweest. De onrust en onzekerheid heeft een groep burgers ertoe gedreven met, bij wijze van spreken dan, bommen en granaten, de koers van het Schip van Staat te doen wijzigen.

Het kabinet dat in 2021 aantreedt gaat door met het bestrijden van de Covid-19 crisis, met soms onorthodoxe maatregelen, die slecht vallen bij een deel van de bevolking, evenals de vaccinatiepolitiek. Uiteindelijk lijkt deze crisis medio 2022 beheersbaar, mede omdat er een zekere kudde-immuniteit is bereikt, en al gauw is het *business as usual*.

De bevolking is echter diep verdeeld. Er blijft sprake van heftige demonstraties, acties en rellen, die nog maar weinig met de pandemie en de bestrijding ervan te maken hebben. Er is sprake van een diepgeworteld wantrouwen jegens regering, parlement en overheid. Rommelige afhandeling van nare kwesties als het toeslagenschandaal en de Groninger aardbevingsschade wakkeren de onvrede aan. Ook de georganiseerde misdaad groeit, en krijgt geleidelijk het land in zijn greep. Er worden onderzoeksjournalisten en advocaten vermoord. De burgerbevolking radicaliseert, zowel ter linkerkzijde als op rechts.

De verkiezingen van 2024 verlopen dramatisch, en ondanks een formatieperiode van anderhalf jaar lukt het niet om een regering te vormen. De inmiddels alom gehate premier regeert dus nog anderhalf jaar door, daarbij allerlei records in binnen- en buitenland brekend.

Ten einde raad besluit men tot nieuwe verkiezingen in het voorjaar van 2026. De aanloop daarvan is heftig. Een fractieleider op rechts, van wie velen al lange tijd zagen dat hij geestelijk, op zijn zachtst gezegd, niet stabiel was, pleegt zelfmoord, waardoor de andere rechtse partij groter kan worden, zo blijkt uit de peilingen.

Aan de Universiteit van Amsterdam houdt een nieuw benoemde hoogleraar criminologie zijn inaugurele rede. Hij benoemt de etnische achtergronden van gedetineerden, gebaseerd op cijfers van het CBS. Bovendien brengt hij de toenemende kleine criminaliteit, de ongeorganiseerde misdaad zoals hij het noemt, in verband met de bevolkingstoename. Hij wordt beschuldigd van racisme en islamofobie. Zijn verweer dat hij de religieuze achtergrond van de gedetineerden niet genoemd heeft, en dat de cijfers die hij noemde gewoon voor een ieder die dat wil in te zien zijn, wordt niet geaccepteerd. Het College van Bestuur zwicht voor de protesten, en prof. mr. dr. Aaldert Klein Degelkamp moet het veld ruimen. Hij wordt oneervol ontslagen. Zijn zaak wekt de belangstelling van de onbetwiste leider op rechts nu, Heribert Woestenhof, die hem werft voor zijn partij, en hem onmiddellijk op nummer twee van de lijst plaatst. Dan, kort voor de verkiezingen, aan het begin van de campagne wordt er een aanslag gepleegd op Woestenhof, die in de jaren daarna in een diepe coma in leven wordt gehouden in het Westeinde Ziekenhuis in Den Haag. Bovendien pleegt de leider van een andere rechts-conservatieve partij, Etienne Canta-Bireau zelfmoord. Klein Degelkamp wordt lijsttrekker van de partij van Woestenhof. De

in wezen zachtmoedige, beschaafde en erudiete professor slaagt erin de diverse kleine nationalistische partijen te verenigen in een lijstverbinding. Hij voert een gematigde campagne, wat die kiezers trekt die de andere lijsttrekkers te radicaal hadden gevonden. Als een links-liberaal kamerlid in een televisiedebat met betrekking tot de toestand van Woestenhof opmerkt dat er in Nederland toch een uitstekende euthanasiewetgeving is, breekt er een storm van protest uit, en Klein Degelkamp wint de verkiezingen. Aangezien zijn lijstverbinding 55 zetels heeft, waarvan 50 voor hem persoonlijk, mag hij formeren. Alleen de zwaar gedecimeerde liberalen willen met hem regeren. De twee partijen hebben een krappe meerderheid van een zetel in de Tweede Kamer. Klein Degelkamp is zo verstandig om een soort van zakenkabinet samen te stellen, met op de belangrijke posten inmiddels partijloze oude rotten, zoals de 78-jarige prof. em. Liliensfelth, ooit Klein Degelkamps promotor. Zijn opmerkelijkste bewindsvrouw is de jeugdige dr. Roos Meeuwijts, staatssecretaris van Cultuur.

Na 17 jaar regeren verlaat de vorige premier het politieke toneel, trouwt tot veler verrassing met de laatste mannelijke politieke verslaggever van het land, vestigt zich in de Betuwe en houdt zich voortaan bezig met de perenteelt, en het stoken van een volgens menigeen zeer smakelijke perenlikeur, in de handel gebracht onder de merknaam Marq.

De oppositie is ernstig verdeeld, maar zit Klein Degelkamp dwars waar het maar kan, met bijna wekelijkse moties van wantrouwen, die het overigens nooit halen. De regering Klein Degelkamp krijgt soms steun uit opmerkelijke hoek, de SP. Ook de grootste oppositiepartij Nieuw Sociaal Contract van dr. Pieter Omtzigt steunt hem bij tijd en wijle, waar Klein Degelkamp dan pittig voor moet bloeden.

In 2025 wordt de Eurozone gesplitst in een Noordelijke en Zuidelijke zone. De neurozone bestaat uit Nederland, Duitsland, België, Luxemburg, Oostenrijk, Ierland, Finland, Estland en, verrassend, Denemarken. De rest van de voormalige Eurozone krijgt de seuro.

De neurozone heeft te kampen met ernstige inflatie, en gestaag toenemende armoede.

In de winter van 2026-2027 slaat een ernstige griep epidemie toe, die vooral niet-gevaccineerden treft, en vooral ook wie nooit antistoffen heeft kunnen opbouwen. Het is de gevreesde griep die eigenlijk al in de winter van 2022-2023 werd verwacht. Vooral jonge kinderen worden het slachtoffer, en een buitengewoon grote kindersterfte is het gevolg. De vaccinatie-campagne is, volgens velen in het land, op de verkeerde kwetsbaren gericht, wat bijdraagt aan het wantrouwen in de regering.

De stemming in het land is gespannen, en niet alleen vanwege de grote aantallen asielzoekers die de laatste jaren zijn toegelaten, nog afgezien van de illegale immigratie, die ook voor problemen zorgt.

Er zijn te weinig huizen, en de huizen die er zijn, zijn simpelweg te duur, door toegenomen stichtingskosten, en hogere rente, en de inflatie die het besteedbaar inkomen van burgers aantast. De voortdurende watersneden in het Maas-Roergebied hebben ook de interne migratie in het land aangejaagd. Ook hier geldt: te weinig woningen.

In 2025 wordt er met nipte meerderheid een wetsvoorstel aangenomen dat behelst dat iedere bejaarde op zijn 75e verjaardag een setje van twee zelfmoordpillen krijgt thuisgestuurd, merknaam drionexit, in de volksmond de Pia geheten, naar het kamerlid dat ooit de initiatiefwet indiende. Het gebruik ervan is overigens

niet verplicht. Een wetsvoorstel om de AOW na het 80ste levensjaar te stoppen, haalt het net niet.

Zaterdagavond 1 juli 2028 Wieringermeer 22.28u.

De Deo Volente III voer met een vaartje van twee knopen af op de haveningang van Oude Zeug, de oude werkhaven aan de Noorderdijkweg halverwege Medemblik en Den Oever, die in de jaren twintig was gebruikt bij de drooglegging van de Wieringermeer. Zonder bemanning. Twee kilometer uit de kust had Jan de autopilot precies ingesteld tussen het groene en rode licht van de ingang. Daarna had hij zich zonder lichten in het schemerdonker met 80 kilometer per uur uit de voeten gemaakt op de Yamaha jetski, die hij een half jaar eerder speciaal voor dit doel op Marktplaats had aangeschaft. Hij snelde richting de jachthaven van Andijk. Daar lag zijn motorsailer *Annita*, waarop hij 's zomers zo half en half woonde. *De Deo Volente III*, een oud binnenschip, had al een tijdje verderop in de haven ter renovatie opgelegd gelegen, maar door haar nu tot zo'n vijftien meter van de dijk de haven in te sturen, zou het effect van de explosie zo groot mogelijk zijn.

De 48-jarige Veerman had veel weg van de in de zomer van 2021 vermoorde misdaadjournalist Peter R. de Vries. Dat leverde hem van mannen wel eens verbaasde blikken op, en van vrouwen nogal eens aandacht. Veel kon hij daar niet mee, overigens, zo zat hij niet in elkaar. Jan was nu gelukkig. Over 32 minuten zou de explosie plaatsvinden, en dan zou hij al een tijdje met een blikje *o,o* en een strak gedraaide Javaanse Jongs Tembaco in de kajuit van de *Annita* zitten, de *blast* en de

vloedgolf ver voor, met de jetski veilig onder water voor de sluis bij de jachthaven.

Ze kenden elkaar van Ajax. Na een thuiswedstrijd dronken ze elke twee weken nog een borrel, tulpenbroeier Jan Veerman, makelaar John Berends, en het politie-echtpaar Jannie Bult en Elvira Madloe. Zo was gaandeweg het plan ontstaan. De verkiezingsoverwinning van Woestenhofs partij hadden ze uitbundig gevierd. Maar er *gebeurde* niets daarna. Nóg waren ze niet aangepakt.

En nu was het zover. De plannen waren gesmeed na de wedstrijden en elke twee weken tijdens de zomer- en winterstop bij BeachClub Power in IJmuiden. De vriendenclub was heel discreet geweest: niks op papier, mobieltjes thuis laten, geen sociale media of internet. ‘Flood!’ zeiden ze wanneer ze proostten. Duzend ton ammoniumnitraat moest genoeg zijn. Veerman financierde alles met een grote lening voor internationale expansie bij de Rabobank, met als onderpand zijn bedrijf. Berends had met een op de Maagdeneilanden gevestigde managementfirma voor een jaar de ‘*Deo Volente III*’ geleased, een goed onderhouden, in 1960 gebouwd, binnenschip van 70 meter lengte, afkomstig uit Hongarije. In een niet meer gebruikte stookruimte bij zijn kassencomplex had de trouwe Poolse vrijgezel Janusz, al twaalf jaar bij Jan Veerman in dienst, achttien maanden lang zak voor zak kunstmest bewerkt tot zuiver ammoniumnitraat.

Een kilometer of twintig naar het noordwesten sloeg commodore Quirinus (Rien) Blok te Veldt licht verveeld het feestgewoel in marine-etablissement ‘De Kooy’ gade. Hij was aan zijn stand verplicht het jaarlijkse Midzomer Gala bij te wonen. En daar stond hij dan, voor de gelegenheid in zijn witte uniform, met een spaatje in de hand te kijken hoe zijn vrouw Lisbet op snerpende dixieland-muziek rondzwierde met de adelborsten. Ze kwam

even langs voor een slokje spa, en Rien rook de hem aangename combinatie van vers zweet en *L'Air du Temps*. 'Dans zo nog even mee, dat is leuk voor de knullen, als de baas gezellig meedoet.' Rien liet zich nog niet verleiden. Hij had het niet zo op dixieland. Hij was meer van Schubert en Schumann, maar hij gunde Lisbet haar plezier.

Rien had een beschouwende bui. Te midden van de warmte en de herrie dwaalden zijn gedachten af naar de toestand in het land. Riens status en achtergrond hadden hem behoorlijk beschermd tegen veel ellende waar een groot deel van de bevolking mee te maken had. De levensstandaard van de gemiddelde Nederlander was de laatste jaren fors gekelderd. Dat was zo'n jaar of zes geleden begonnen met uit de pan rijzende energieprijzen. De daardoor ontstane inflatie had het in combinatie met de achterblijvende salarissen en uitkeringen de meeste mensen knap lastig gemaakt. Daardoor was ook de onroerendgoedbubbel gebarsten. Veel huizen stonden nu onder water. De sociale onrust was zo langzamerhand onbeheersbaar, met stakingen en demonstraties tegen alles. En er was nog wel meer loos in het land, en in de hele wereld, *for that matter*. Het klimaat speelde behoorlijk op. De laatste jaren had Limburg zijn *unfair share* van de opwarming gekregen. Herhaalde watersnoden hadden een migratiestroom naar het noorden op gang gebracht, maar alleen van hen die het zich konden veroorloven, en dat waren er vooralsnog niet zo heel veel. Veel jonge Limburgers hadden zich overigens wel aangemeld als beroepsmilitair, en het leger en de marine hadden nu een soort *numerus fixus*. Valkenburg was een spookstadje geworden, de toeristenindustrie was immers ook ingestort. Dat alles had zijn weerslag gehad op het politieke klimaat, maar de aanslag op Woestenhof, in de aanloop naar vervroegde verkiezingen van 2026, kort na de val van het zoveelste kabinet de vorige M.P., was het keerpunt geweest. Woestenhof was op een of andere manier in aanraking gebracht met een

tot dan toe onbekend zenuwgas, waarschijnlijk van Russische of Chinese makelij. Dat had hem niet gedood, maar wel gereduceerd tot een kasplantje, vermoedelijk hersendood. Hij lag in het Westeinde Ziekenhuis, geïsoleerd op een aparte, bewaakte vleugel. Om politieke redenen was er tot dusverre bij de familie op aangedrongen de stekker er nog niet uit te trekken. Vermoed werd dat Turkije, wraakzuchtig wegens Woestenhofs verzet tegen het EU-lidmaatschap van het land, achter de aanslag zat. De op het oog volstrekt onervaren jurist Klein Degelkamp, bekend geworden door een arbeidsconflict met zijn werkgever, de UvA, was door de partij naar voren geschoven als vervangend lijsttrekker. De lijsttrekker van de andere rechts-conservatieve partij, de controversiële, semi-chique, en in brede kring gehate Étienne Canta-Bureau pleegde zelfmoord, zijn partij onthoofd en onthand achterlatend. Klein Degelkamp was een vriendelijke, bescheiden en erudiete weduwnaar. Tegen ieders verwachting in, kreeg hij het binnen een paar weken voor elkaar om de zak met vlooiën die geschift en extreem rechts inmiddels geworden was, op een soort van een lijn te krijgen. Zijn campagne voerde hij heel slim, met als speerpunt de dreigende overbevolking. Desondanks was de beroepsbevolking niet groot genoeg meer om er nog een goed draaiende arbeidsmarkt op na te houden, getuige de enorme tekorten in onderwijs, zorg en maakindustrie. En dit alles zonder al te agressief vol op het orgel te gaan tegen bepaalde bevolkingsgroepen. *People bought it, so to say.*

Zo won hij de verkiezingen, en samen met de 21 zetels die de VVD nu nog over had, beschikte hij over een kleine meerderheid in de Tweede Kamer. De andere tien partijen in het parlement hadden het nakijken. Het nieuwe kabinet was een merkwaardige mix van idioten en oude rotten, de laatsten op ministeries als Financiën, Justitie, Economische Zaken en Defensie. Zijn meest opmerkelijke benoeming was een piepjonge schrijfster als staatssecretaris voor Cultuur. Een tikje ordinair, maar razend slim en vlot gebekt. Opmerkelijk genoeg viel Klein

Degelkamp als premier behoorlijk mee. Hij had heel goed door dat hij op het gebied van vluchtelingenbeleid vast zat aan internationale verdragen. Hij zette vooral in op een sociaal beleid waar het ging om volkshuisvesting en gezondheidszorg. Dat was nogal linksig, maar hij ondervond toch veel hinder van de linkse oppositie, die waar ze maar konden de voet dwars zetten, uit pure rancune, hoe redelijk en verstandig zijn ideeën ook waren. Men dwarsboomde alles met een beroep op inclusie, diversiteit en gendergelijkheid, ook als het er geen fluit mee van doen had

Zelf zag de commodore de gevolgen van de vluchtelingencrisis ook wel, maar hij nam de migranten niets kwalijk. Hij had in zijn carrière genoeg *hell-holes* gezien. Hij had het warm, liep richting tuin, en keek even op zijn horloge. Bijna elf uur, over een uurtje konden ze wel met goed fatsoen weg. Aan een van de statafels trof hij nog wat officieren aan, die kennelijk ook niet zo van dansen hielden, en daar hadden ze reden toe, wist Blok te Veldt. De afgelopen weken had men de eerste pensioenoverzichten onder het nieuwe systeem ontvangen, en dat gaf weinig reden tot vrolijkheid: doorwerken tot je 70ste, en dan nog vier maanden, ook bij Defensie, en dan een aanzienlijk kariger pensioen dan waar men enige jaren geleden nog op kon rekenen. Als de kinderen de deur uit waren moest Lisbet maar weer een baantje zoeken. Ze was immers elf jaar jonger dan hij. Bittere noodzaak, leek hem toe. Kortom, de B.V. Nederland stevende af op een faillissement, en het Schip van Staat had stevige averij opgelopen. *Whatever next?* vroeg Rien zich in gemoede af.

De dreun die deze warme zomeravond precies om 11 uur 's avonds verscheurde, voorafgegaan door een helle lichtflits, was tot in Amsterdam te horen. De drukgolf raasde over de akkers met aardappelen en suikerbieten en sloeg kassen tegen de vlakke. De gigantische datacentra stortten ineem onder een regen van vonken en vlammen. Aan de voet van de dijk, tegenover de haven, was het 17-jarige paardenmeisje Lisa-Jo in haar verlichte bak

nog laat in de avond met haar hengst *Easy Hulk* aan het trainen voor de wedstrijd van morgen. Ze verdampden tot atomen, het meisje en haar paard. De nabije karakteristieke Wieringermeerboerdijen, lange kappen met een bescheiden woonhuis ervoor, verpulverden tot luciferhoutjes. In een ervan, sexboerderij *Bianca*, beleefden op deze parenavond procuratiehouder Theo, 43, en kapster Leonie, 36, die elkaar een half uur eerder voor het eerst hadden ontmoet, hun laatste orgasme. ‘Oh Theo!’ wilde ze uitroepen, maar haar longen bezweken *split second* onder de druk. Enkele kilometers verder langs de dijk scheurden de wieken van af van de enorme windmolen *De Ambtenaar*, eigendom van een gesjeesde bankier en vanwege zijn omvang vervloekt door elke Medemblicker. Stukken beton van het witte, monumentale gemaal *Lely*, een paar honderd meter verder, wentelden door de lucht. In het nabije Medemblik knakte de bakstenen torenspits van de uit 1404 stammende Sint Bonifaciuskerk en stortte op het huis van de koster. Rondvliegend puin, glas, stoelen en bomen decimeerden tientallen terraszetters in de Medemblickse Nieuwstraat, die precies in de lengte lag van de explosie. Het statige gemeentehuis van Krophöller uit 1941, op de kop ervan tegen de dijk gebouwd, was een brandende ruïne.

De werkhaven van Oude Zeug, het windmolenbedrijf en de zuiveringsinstallatie hadden plaats gemaakt voor een dertig meter diep gat. Door een bres van honderdvijftig meter stroomden miljoenen kubieke meter IJsselmeerwater de polder in. In Kreileroord, zoals de kraai vliegt nog geen twee kilometer van de werkhaven, begonnen de eerste auto’s met PL-en UA-nummerplaten voorzichtig te drijven. In het speeltuintje verdronken enkele jonge kinderen die tot laat hadden mogen opblijven.

commodore-vlieger Rien Blok te Veldt nam verbaasd de lichtflits in zuidoostelijke richting waar, gevolgd door een vlammend kolkende paddenstoel, afstekend tegen de schemerende avondhemel. ‘Godgodgloeiende... een kernbom?’ vroeg hij aan

het groepje officieren rond de statafel in de tuin voor de mess. 'Luitenants Klever en Terzuilen, klaarmaken, we gaan kij...' De donderende klap maakte de rest onverstaanbaar. Twee minuten later steeg de NH90 op. Boven Oude Zeug aangekomen zagen ze in het licht van de schijnwerper een bres in de dijk van zo'n 150 meter breed. IJsselmeerwater stoof de enorme polder in. Terwijl hij een rondje vloog in de omgeving zag Rien in de verte nog een spoor van een speedboot of een jetski. 'Geschrokken watersporter gaat er vandoor, wel een rare tijd,' dacht Blok te Veldt. Hij bedacht zich dat hij toevallig twee Chinooks, zware transport-helikopters met twee rotoren, uit Gilze-Rijen op bezoek had. De vliegers waren ook op het gala. Hij gaf bevel de Chinooks in te zetten om de randen van de dijkdoorbraak te verstevigen zodat zij werden behoed voor verdere erosie, zoals dat in april 1945 was gebeurd toen de Duitsers de Wieringermeer onder water hadden gezet door de dijk op te blazen. Hij wist dat voor de zoveelste versteviging van de Hondsbossche Zeewering bij Petten, die permanent onder vuur lag van het stijgende zeeniveau, een grote massa vijftons betonblokken was opgeslagen. Zo kwam het dat een half uur later *tipsy* adelborsten en vliegers in Petten en Oude Zeug giechelend de blokken beton aan het laden en het lossen waren.

Zaterdagavond 1 juli Den Haag

Om zeven minuten over elf ging het privémobieltje van minister-president prof. mr. dr Aaldert Klein Degelkamp. Hij zat op dat moment op zijn kantoor in het torentje om rustig wat dossiers te kunnen doornemen. Hij zag dat het zijn neef Justus Klein Degelkamp was, officier van justitie te Alkmaar.

‘Hallo daar, oom Aalt, met Just. Ik zit hier met piket op het hoofdbureau, en er komt net een telefonische melding binnen. Er is een zware explosie geweest in de buurt van Medemblik, knallen, lichtflitsen, dat werk, en kennelijk is de Wieringermeerdijk daar doorgebroken. Zou zomaar een aanslag kunnen zijn. Ik vond dat je dat maar moest weten, en ik ga nu de hulpdiensten in Enkhuizen en Hoorn contacten.’ Voordat Klein Degelkamp verder iets had kunnen vragen, had Justus de verbinding alweer verbroken. De jongen ging aan het werk, en dat moest hij dan ook maar doen.

Tien over half twaalf was het inmiddels. Aalt had zijn telefoontjes gepleegd. Z. M. de Koning had alert gereageerd en gevraagd welke ministers op de hoogte waren gesteld. ‘Waterstaat, Infrastructuur, Defensie, Volksgezondheid, Algemene Zaken?’

‘Die laatste ben ik, Majesteit.’

‘Ach, natuurlijk. Wat denkt u? Zal ik maandag vrijhouden voor een bezoek aan de getroffen? Televisietoespraak morgen, ja toch? U houdt me wel op de hoogte, Excellentie Degelkamp. Goedenavond!’

Klein Degelkamp pakte werken over crisis en terreur van Roswitha Jonkheere, Uri Rosenthal en Paul Abels erbij en bladerde wat. Grote geleerden, maar veel chocola kon hij er nu even niet van maken. Te ontoegankelijk en academisch allemaal. 'Kom zelf maar premiertje spelen jullie, gooi maar in mijn pet!' mopperde hij.

De minister van Infrastructuur zou onmiddellijk contact opnemen met de commissaris van de Koning en de dijkgraven. De cinefiele minister van Defensie, die hij graag wilde spreken over eventuele evacuaties, was onbereikbaar. Die zat dus waarschijnlijk in de bioscoop. Met de telefoon afgezet. Op zich heel wellevend, maar nu even knap hinderlijk.

Hij balde zijn vuisten en sloeg op het antieke bureau. Waren ze nou helemaal gek geworden, die verrekte Muzelmannen? Dit was overduidelijk een aanslag, er waren lichtflitsen gezien, en dreunende knallen te horen geweest, zo bleek uit het gesprek met zijn neef. En nog wel een aanval op het grootse erfgoed van het vaderland, de dijken en de droogmakerijen. Daar hoorde hij zijn achterban dus nooit over, of over het Concertgebouworkest bijvoorbeeld. Die bleven maar door zemelen over de teloorgang van Zwarte Piet, de negerzoenen, de zigeunersaus, de blanke vla en de jodekoeken, om nog maar te zwijgen over het gezeik over centen een paar jaar geleden toen er zomaar een prachtige Rembrandt te koop kwam. Maar gottegottegot, waar waren ze in beland met al dat tuig dat maar binnengehaald was in de Tweede Kamer.

Er werd zachtjes op de deur geklopt. 'Binnen,' riep Aalt verbaasd. En daar stond ze, de toch wel erg jonge staatssecretaris van Cultuur en Recreatie, dr. Roos Meeuwjtens, die voor ze de politiek was ingegaan toch zeker wel elk half jaar voor een stevige rel had weten te zorgen, of een volksdeel in de gordijnen had weten te jagen. Was het niet met een stevige uitspraak in een talkshow, dan wel met haar proefschrift, of met een baanbrekende contro-

versiële roman. Sinds ze staatssecretaris was, was dat opgelopen naar eens in de twee weken. Maar spijt had hij zeker niet dat hij haar had verzocht het kabinet te versterken. Ze was razend slim en had duidelijk een onafhankelijke geest. Bovendien verzachtte zij het verlies van het contact met zijn kinderen sinds hij naar hun mening in de verkeerde politieke hoek was terechtgekomen. Zijn zoon, gemeenteraadslid voor GroenLinks/PvdA in Meppel, had zich in de pers wel eens stevig uitgelaten over zijn vader.

‘Ik zag eerst iets op teletekst, toen kreeg ik een pushbericht, en, nou ja, ik was in de buurt, dus... ik dacht, ik ga effe kijken bij het Binnenhof. Gelukkig brandde er licht hierboven bij de vader des vaderlands.’

‘Je woont zowat om de hoek toch?’ (‘in een peperduur appartement aan zee, dat doet een bestseller op je 23ste met je,’ dacht hij).

Ze zag er voor haar doen opvallend sober uit, grijze hoodie, versleten jeans, het geblondeerde haar in een slordige knot, en nauwelijks make-up, maar wel, geheel *in character*, naaldhaken. Al droeg ze daarbij meestal lang haar en een korte rok. (O, die bordesfoto, waarop ze zich naast de koning had weten te wurmen, als staatssecretaris nog wel, de eerste en enige ooit). Ze kuste hem routineus op zijn wang, en zei, zoals altijd en tegen iedereen: ‘Emine schudt geen handjes.’

‘Nou, Aalt, wat denk je? Moslimextremisten? Samir A. Mohammed B., Al Qaida, Taliban, Nieuwe Hofstadgroep? Is de aanslag al opgeëist?’

‘Niet dat ik weet.’

‘Dat is heel raar, meestal zijn ze nogal trots op wat ze geflikt hebben. Soms wordt een aanslag wel door drie of vier groeperingen opgeëist. Het klopt niet, zou ik haast denken: raar doelwit, vreemde methode, geen schietijzers of messen. Merkwaardige plek.’

‘Hoe ben je eigenlijk binnengekomen?’

‘Makkelijk zat. Mijn bewakers kennen jouw bewakers. Humphrey staat trouwens buiten voor de deur...’

Zo rond 12 uur stapte Roos weer in de gepantserde Audi Q8, met voorin beveiligiger Humphrey Mooizicht en chauffeur Fred Dingemane. ‘Ach Fred, doe effe de radio aan voor het nieuws.’ Maar het nieuws had nog niets. Ze schopte haar Louboutins uit en stak een kostbare sigaret op. Dat kon er wel van af van een staatssecretarissensalaris, en de jongens deden niet moeilijk over roken in de auto. Nooit meer voor schoenen naar de Scapino, of de Bristol. In de identiteitspolitieke golf van een jaar of wat geleden had zij besloten dat Emine Öcalan zich voortaan zou identificeren als blonde Hollandse stoot, al was ze er dan een met gelaatskleur RAL 1001. Genoeg van de beklemming van de Schilderswijk waar ze opgegroeid was. De royalties van *Liever Blojan dan Dojan*, en de filmrechten, hadden haar in staat gesteld een appartement op Scheveningen te betrekken, en vier jaar rust te creëren voor het schrijven van een tweede roman (geflopt!). Onderwijl voltooide zij haar proefschrift over Nederlandse migrantenliteratuur. Verleden jaar verdedigd in Leiden, met de oude Paul Verhoeven en een op een zijspoor gemanoeuvreeerde televisiepresentatrice van Turkse komaf als paranimfen. Maar zonder haar ouders, broers, zusjes, ooms, tantes, neefjes, nichtjes en voormalige burens. Het zaaltje in het Academieggebouw was dus nagenoeg leeg geweest. Buiten, op het Rapenburg, was een forse en luidruchtige demonstratie aan de gang tegen het vermeende racisme van haar pittige conclusies. Roos was niet al te positief geweest over de werken van de nieuwe Nederlanders, waar het stijl, (nauwelijks als individueel herkenbaar), zinsbouw (al te simpel) en thematiek (eezijdig) betrof, waarbij ze nota bene zichzelf niet gespaard had. Het *cum laude* was haar onthouden, wat Roos nu weer wel racisme had geleken. De publiekseditie ervan, *Vreemde Pennen*, had dan weer heel goed gelopen, dus wat viel er te zeuren? *Crying all the way to*

the bank, als het ware. Ze glimlachte bij de gedachte. Maar er was natuurlijk geen reden tot vrolijkheid. Er was enorme schade, leek haar, zoals bij alle overstromingen en met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid tientallen, zo niet honderden doden, onschuldigen verrast in hun slaap. De dood had het land wel heel stevig in zijn greep de laatste jaren. Eerst de epidemie 2020-2022, en toen het allemaal voorbij leek, kwam er drie jaar later nog een overheen, heviger, venijniger en destructiever. Het lukte weer om een vaccinatieprogramma op te zetten met een effectief vaccin (de Duits-Turkse Nobelprijswinnaars hadden niet stilgezeten), maar de stemming in het land was anders dan vier jaar daarvoor: nog meer mensen keerden zich tegen de overheidsmaatregelen en de nieuwe Nederlanders waren nog wantrouwiger en nog slechter te bereiken, met desastreuze gevolgen. In Oud-Zuid en Nieuw-West waren zoveel slachtoffers gevallen, nu ook onder relatief jonge mensen zonder al te veel gezondheidsproblemen, dat de Gemeente Amsterdam een nieuw Burgerweeshuis had moeten openen. En dan waren er de laatste drie jaar zeker zes journalisten en schrijvers vermoord, waarbij in sommige gevallen het motief niet eens te achterhalen viel. Niet alles kon je aan de Moco-maffia toeschrijven, en al deze ellende culmineerde een jaar geleden in de gifmoordaanslag op Heribert Woestenhof, toen nog de lijsttrekker van de fusiepartij Partij voor een Beter Vaderland, waarin Heribert alle rechtsige clubjes had weten te verenigen. Na de moordaanslag was het lang onrustig in het land geweest, met brandstichting, mislukte aanslagen op PBV-kandidaten, vechtpartijen tussen links en zogenaamd rechts, maar ook tussen links onderling. Binnen de PBV was het relatief rustig gebleven. De voormalige nummer twee op de lijst, prof. mr. dr Klein Degelkamp, had het goed gespeeld. Kalm en relatief beschaafd blijven, en blijven hameren op de kernpunten van de fusiepartij. Op een of andere manier, misschien wel gewoon door natuurlijk gezag, had hij de extremisten en gekkies in toom weten te houden. En bovendien

was zijn verhaal bekend: na een openhartige rede over criminaliteit, overbevolking en immigratie, puur gebaseerd op gegevens van het CBS, had de UvA hem, op aandrang van een groep studenten, oneervol ontslagen. De mensen in het land dachten er het hunne van. Hij had zich, bijna noodgedwongen leek het wel, aangesloten bij de PBV, en Woestenhof had hem voor de zoveelste vervroegde verkiezingen op nummer twee gezet. Woestenhof stierf net niet door de vergiftiging (veel bewakers, maar aan een voorproever had nog even niemand gedacht), en de keurige, maar in zijn opvattingen stellige Klein Degelkamp had de partij naar een eclatante verkiezingsoverwinning geleid: 55 kamerzetels. Roos had niet eens op de lijst gestaan (die trouwens maar net lang genoeg was voor het aantal zetels), en was ook geen lid van de partij, maar was zomaar door formateur Aalt gevraagd als bewindsvrouwe. Zeg maar eens nee tegen twee ton neuro per jaar als je tweede boek is geflopt en bovendien je promotiebeurs net gestopt is.

Maar goed dat ze Aalt nog even stevig op het hart had gedrukt dat hij in zijn toespraak om twaalf uur straks geen enkele uitspraak moest doen over de mogelijke daders. Ook al omdat de bevolking zelf wel op het idee zou komen. Natuurlijk waren radicale moslimgroeperingen hier de *usual suspects*, en Joost mocht weten hoeveel er hier in Nederland inmiddels zaten. Toch zaten haar een paar dingen niet lekker: de manier waarop, stiekem in de duisternis, met een soort onbestemde ontploffing. Als ze haar pappenheimers een beetje kende, dan hadden die een duidelijke voorkeur voor het leegschieten van AK-47's op concrete personen. En dan de plek: een dijkdoorbraak forceren. Nooit had ze in haar voormalige omgeving enige belangstelling gezien voor de machtige waterwerken van Kaas. De Afsluitdijk was een weg, en daarmee uit. Er werd in haar omgeving sowieso weinig gestudeerd, maar weg- en waterbouw stond zelden op het lijstje. Dokter willen worden, of advocaat, dat was het wel. En toch... er

waren altijd uitzonderingen met verbeeldingskracht... Die lui in New York, 30 jaar geleden, hadden speciaal vlieglessen genomen om hun kunstje te flikken. En wie weet, misschien hadden er een paar om geheel subversieve redenen belangstelling ontwikkeld voor het dijkwezen. Integratie nam rare routes, dat zag je maar aan haarzelf. Je kon haar nog steeds wakker maken voor lamsvlees in yoghurt-saus, köfte en baklava. En alles van Tarkan stond nog steeds op haar spotify-lijst.

Ze waren inmiddels aangekomen bij Residentie Seinpost, en Humphrey ging de auto uit, met getrokken wapen, om de ingang, de lift en de hal voor Roos' appartement en het appartement zelf te inspecteren. Roos wist dat om de hoek een politie-auto stond, die daar de hele nacht zou blijven staan. Na een minuut of tien was Humphrey terug, en hij zou in de vestibule waken tot hij zou worden afgelost door Bülent, die nachtdienst had. Roos pakte haar schoenen, stapte uit, riep 'Welterusten' naar Fred, en liep op kousenvoeten naar de deur, opengehouden door Humphrey, en zei: 'Als Bülent je aflost, hoef je niet naar moeders, hoor, en je hebt een sleutel.'

'Zo u wilt, excellentie!'

'En dan worden we allebei bewaakt...'

De nacht van 1 op 2 juli

Tegen elven was Jan Veerman stilletjes en kletsnat aangekomen bij zijn grote motorsailer *Annita* in Andijk, die afgelegen aan een afschermende strekdam lag, en waarop hij bijna elk weekend doorbracht. Hij had zijn jetski nog niet afgezonken (met nauwelijks meer benzine aan boord, daar had hij op gelet), diep voor de uitwatering van de sluis bij de dam om de hoek, of er leken wel duizend flitsers af te gaan in de jachthaven. Even later volgden de enorme klap en de drukkolf, die heel wat borrelende varengasten in het water deed belanden. Masten knapten af, de reusachtige botenhal zeeg ineen. Er ontstond een brandje. Door de vloedgolf, een paar minuten later, sloegen heel wat jachten los. Jan keek verwilderd om zich heen, maar schoot niemand te hulp. Hij trok zich terug in de kajuit en keek het uur daarop met een *o.o* in de hand in de kajuit verzenuwd op zijn telefoon, nadat hij voor zijn alibi flitsen van enige tv-programma's had doorgenomen die hij zou hebben kunnen zien in de paar uur die hij weg was geweest. Het duurde tot een uur voor de media enig nieuws hadden.

De havengenoten moesten zichzelf maar zien te redden vanavond, de uitgeputte Jan ging met een paar Valiums van zijn moeder te kooi, een onrustige nacht in.

Het echtpaar Madloe-Bult lag die avond al vroeg te slapen in hun maisonette in Uitgeest. Ze hoorden toch iets. 'Was dat het, El?' vroeg Jannie. 'Ja,' zei Elvira, 'Welterusten.'

Toen rond een uur of vijf in de ochtend de zon opging over Nederland, hadden nog maar weinig mensen weet van de catastrofe die de gemeente Hollands Kroon had getroffen. Een handjevol trouwe kijkers had het vage bericht over een mogelijk explosie in Noord-Holland om kwart over elf op teletekst zien verschijnen, hoogstwaarschijnlijk de laatste grote scoop van het ooit zo populaire medium voordat het 1 augustus 2028 zou verdwijnen. De redactie, nog slechts bestaande uit een persoon, ene Sybren Kogge, deed tegen de klippen op zijn best, in drie blokken van drie uur per etmaal, meer zat er niet in. Ook hij had het pushbericht uit Alkmaar op zijn telefoon gezien, en er onmiddellijk kopij van gemaakt. Pas om een uur was er een nieuwsuitzending op de radio die de explosie bij Oude Zeug vermeldde. Het nachtleven ging gewoon door. Een enkele nieuwssite had het bericht van de politie in Alkmaar opgepikt, en die hadden dan ook het pushbericht de wereld ingestuurd dat Roos Meeuwjtens op haar telefoon gezien had. Dat de premier er zo snel van af had geweten, was eigenlijk puur toeval, en te danken aan de alertheid van de zoon van zijn jongste broer.

Zondagochtend 2 juli Den Haag

Om half zeven was Klein Degelkamp ontwaakt op zijn veldbed in het torentje. Hij sliep er wel vaker, in drukke periodes, na lange debatten en als het zo uitkwam, zelfs in het weekend. Thuis, in Amstelveen, zat toch niemand meer op hem te wachten sinds zijn vrouw overleden was en de kinderen de deur uit waren. In een kast had hij een paar schone overhemden liggen, en in een bureaulade een paar verschoningen. Hij douchte in een kleine badkamer op een nabijgelegen gang die een van zijn voorgangers had laten installeren. Hij kleedde zich aan en ontbeet met een paar krentenbollen en twee pakjes chocomel met een kartonnen rietje die hij vrijdag door een bode bij *AH to go* had laten halen.

Om zeven uur zat hij aan Thorbeckes oude bureau, het hoofd in de handen, bezorgd en licht in paniek. Hoe was hij hier toch in terecht gekomen? Het antwoord was eigenlijk: een combinatie van stom toeval en nare gebeurtenissen. Onder normale omstandigheden zou het premierschap, via gevangenisdirecteur en hoogleraar, toch een prachtige kroon op zijn carrière zijn geweest. Maar dit voelde al heel lang, al sinds de verkiezingen eigenlijk, heel oncomfortabel, en misschien wel een beetje morsig. Hij was het boegbeeld geworden van een beweging waar hij weinig affiniteit mee had. Met hun kijk op criminaliteit en immigratie misschien wel, maar de destructieve mentaliteit en de manier van politiek bedrijven, nee, dat was zijn wereld niet. Er

was geen sprake van iets wat ook maar op een ideologie leek, en er werd eigenlijk alleen ingehakt op wat zich presenteerde. Hoe was het ook weer: *'Intelligent people discuss ideas, mediocre people discuss events, stupid people discuss other people.'*

En van die laatste twee waren er veel in zijn partij. Nooit werd er gedacht in brede oplossingen, in het erkennen van oorzaken. Alleen de aanleidingen waren van belang: rellen, aanslagen en onveiligheid. De aangedragen oplossingen waren altijd hetzelfde: uitzettingen en grenzen dicht (nou vooruit, dat zou kunnen helpen), meer en harder politieoptreden, en Zwarte Piet en de gulden terug. Dat hardere politieoptreden was er gekomen, dankzij een onvoorzichtige werving en een snelle, dus gebrekkige digitale opleiding van agenten. Het leek echt wel of iedereen boven de 1.70m en een merkwaardige liefde voor agressieve hondenrassen bij de plattepettenbrigade mocht. Heel wat boa's hadden zo hun carrière op hoger plan gekregen, met dank aan de vorige ministers van Justitie en Terreurbestrijding en Binnenlandse Zaken. De opgewaardeerde boa's waren vooral erg blij met hun nieuw verworven Walther P99Q's, die inmiddels al het leven hadden gekost van een aantal verdachten die ook gearresteerd en berecht hadden kunnen worden. De personeelstekorten bij de politie waren zo niet opgelost. Oudere dienders gingen met pensioen, anderen zochten functies elders, gefrustreerd als ze waren door de sfeer in de diverse korpsen.

Om half negen zat Z.M. Koning Frederik Willem der Nederlanden wat lusteloos aan de ontbijttafel. Hij was al wel aangekleed, in een donker pak, vooralsnog zonder stropdas.

'Niet zo goed geslapen, zeker, lieve?' vroeg koningin Mercedes..

'To say the least... Het is me allemaal nogal wat. Klein Degelkamp belde al om kwart voor acht. Hij vertelde dat er tientallen, misschien wel honderden slachtoffers zijn. Doden dan. Het lijkt wel of het maar niet ophoudt. Eerst een paar jaar corona-malaise,

en dan de griepgolf waar al die peuters en kleuters aan dood gingen. En toen nog eens de aanslag op Woestenhof. Gedoe overal, rellen, mishandelingen. En net als je denkt dat het niet beroerder kan, breekt er een dijk door in de Wieringermeer. Degelkamp denkt overigens dat het een aanslag is. Op goede gronden, denk ik.'

'O, een aanslag? En door wie dan?

'Ik neem aan dat Degelkamp daar zo zijn ideeën over heeft, en anders ik wel, maar tegen mij liet hij niks los. Niks opgeëist trouwens, wat ook weer vreemd is.'

De deur van het ontbijtvertrek ging open, en de twee in Nederland wonende dochters van de koning, de kroonprinses, Emilia, en de jongste, Eliane, kwamen binnen, beiden nog in peignoir.

'Het internet ligt eruit!' riepen ze als in koor.

'Dat verbaast me niets. Er ligt een gigantisch datacenter midden in het getroffen gebied. Heb ik een jaar of wat geleden zelf nog geopend.'

'Hoe bedoel je, verbaast me niks, en pap, waarom zit je hier zo vroeg al in uitvaartleiders-outfit aan tafel?' vroeg de jongste.

'Ach, jullie weten nog van niks!'

'Dat zeiden we net, het internet ligt eruit... we kunnen nergens bij!'

'Er is iets vreselijks gebeurd vannacht. Vermoedelijk een aanslag, dat denkt de premier tenminste, met veel slachtoffers in de buurt van Medemblik. De Wieringermeer loopt helemaal onder water!'

'Klein Degelkamp, die vuile fascist! Heeft-ie de moslims al de schuld gegeven?'

'Hohoho...nee, dat heeft ie niet. Hij heeft me wel gevraagd of ik om een uur een toespraak wil houden op alle zenders. Maar eerst ga ik om tien uur naar de Kloosterkerk, en dat is vlakbij Dudok, waar bovenin de studio zit, en in het grand-café een crisiscentrum wordt ingericht op dit moment, en ik zou jou, Eliane, willen

vragen om met me mee te gaan, in ieder geval mee naar de kerk.’

‘Kan mamma niet mee?’

‘IK ben katholiek’, zei Hare Majesteit, ‘en dominee Foppen is niet zo van de oecumene, en verder zou ik de aandacht alleen maar afleiden. Story, Weekend, Privé, je weet wat ik bedoel...’

‘En je hebt niks om aan te trekken, toch, kan Emilia niet mee?’

‘Ik heb het druk, ik moet dinsdag naar Leie om met Ferwerda het derde hoofdstuk van mijn proefschrift door te praten. Dat wil ik wel voorbereiden, lief zusje van me. De Raad van State ben ik ook niet bij morgen.’

‘Voor Emilia geldt hetzelfde als voor je moeder: veel te interessant.’

‘En in mij heeft amper iemand interesse. Geen mode-icoon, geen kroonprinses, en al helemaal geen Zuid-Amerikaanse jet-set. Goed hè!’

‘En een beetje decent en in gedekte kleur graag, dat je niet wordt aangezien voor staatssecretaris Meeuwijens,’

‘Is dat niet die dame van de foto?’ vroeg de koningin.

‘Zal ik dan het grijze mantelpakje aantrekken dat ik morgen aan doe naar mijn werk?’

‘WERK, WERK?’

‘Jawel, Emilia, je zusje loopt vanaf morgen stage bij de Nationaal Coördinator Terrorismebestrijding en Veiligheid,’ zei de koning.

‘Nou, meteen lekker wat te doen, zus! Zal wel wennen zijn, ha!’

‘Kun je nou niet gewoon gaan studeren: iets nuttigs als economie, rechten, bedrijfskunde...?’ vroeg haar moeder.

‘Of geschiedenis?’ voegde de koning toe.

‘Jullie weten toch, ik heb totaal geen zin in dat woke gezeur op die moderne uni’s. Hoe oneens ik het ook ben met de ideeën van Klein Degelkamp, wat er met hem gebeurd is in Amsterdam, had nooit mogen gebeuren; hadden we deze rare regering ook nooit gehad!’

‘Klein Degelkamp en ideeën... Hij is bepaald Marcus Aurelius niet.’

‘En daar weet jij alles van, Emilia, ik ben apetrots dat jij als eerste Oranje aan de universiteit echt promoveert. Eigenlijk waren mijn zusjes en ik de eersten van de famielje die echt afstudeerden in een zelfgekozen vak. Maar jij... nou!’

‘Toch had ik liever gehad dat je in iets nuttigs doorgestudeerd had, als economie of staatsrecht. Maar wat moet je als koningin nu met zo’n Latijnse filosoof?’

‘Hij was ook keizer, mamma... een soort van collega dus. En trouwens had overopa niet een broer die nogal frauduleus Herr Doktor in de Oosterse Kunst was?’

‘Wim, moet jij trouwens je praatje voor de mensen in het land niet voorbereiden?’

‘Nee, lieverd, ik ben inmiddels zeer bedreven in toespraken naar aanleiding van nationale rampspoed. En die diepe zucht ervoor heb ik van mijn moeder geleerd. Ik ga nog wel even dominee Foppen bellen, om hem van een en ander op de hoogte te stellen. Kan ik hem gelijk vertellen dat ik de dienst zal bijwonen vanochtend.’

Tegen tien arriveerde de koninklijke limousine bij de Kloosterkerk. Dominee Foppen had inderdaad nog van niets geweten, en had wat gemopperd dat hij nog een krap half uur had om zijn preek aan te passen. ‘De Heer sta u bij,’ had de koning heel flink gemompeld toen hij de hoorn al op de haak had gelegd. Bij de kerk stonden een paar vroege toeristen, de meesten buitenlands, maar Eliane hoorde een van de Nederlanders zeggen: ‘Wie is dat meisje dan?’

‘Mooi, ze herkennen me niet, ’dacht Eliane, daar zou ik nog wel eens mooi gebruik van kunnen maken, de komende tijd.’

Zondagmiddag 2 juli Den Haag

Om kwart voor twaalf kwam de minister-president aan in de Haagse studio van de publieke omroep, boven Grand-Café Dudok. Het café zelf was inmiddels om veiligheidsredenen gesloten, en zou dienst gaan doen als tijdelijk perscentrum. Voor de toegangsdeuren stonden politieagenten in uniform, die later op de dag, wanneer de koning zich zou melden, zouden worden aangevuld met marechaussee. Vrijwel al het personeel was naar huis gestuurd, en zou worden vervangen door bediening uit de kantines van het Tweede Kamergebouw. Die waren immers allemaal al gescreend door de AIVD. De kassa's gingen dicht, de catering kwam voor rekening Rijk. Het was goed om de internationale pers gunstig te stemmen met spijs en drank, en het bedrijf dat het grand-café exploiteerde zou genereus gecompenseerd worden.

'U wilde het liever van hieruit doen dan vanuit het torentje?' vroeg de regisseur kennelijk wat teleurgesteld.

'Zeker wel,' zei Klein Degelkamp, 'de kans dat ik onderbroken wordt door een telefoontje of een binnenlopende collega is nu een stuk kleiner. En bovendien is het daar een puinhoop. Vanacht heb ik er maar weer eens geslapen op mijn veldbedje. Ik heb begrepen dat de Majesteit hier aanstonds ook heen komt?'

De presentatrice, een van die kittige, slimme meisjes van een jaar of dertig die de parlementaire journalistiek de laatste jaren bevolkten, kwam op hem toe.

‘Wat zijn de laatste berichten, Aalt? Hoe hoog staat het water en tot waar, hoeveel dooien zijn er inmiddels, weet je dat al?’

‘Anne, ik weet net zoveel als jij, te weinig en ook te veel, maar houd rekening met tientallen, zo niet honderden slachtoffers, en miljarden schade.’

‘Heftig!’

‘Heftig lijkt me niet het woord in dezen, lieve Anne. Verschrikkelijk, afschuwelijk, nefast is wat me zo te binnen schiet, en zelfs dat dekt de lading niet...’

Anne knikte en zei: ‘Laten we maar vast aan de desk gaan zitten, dan doet Anoesjka van de grime daar haar kunstje.’

Toen Anoesjka klaar was, werd het menens. Het werd stiller en Anne keek ernstiger. Ze zou hem aankondigen, en verder niks, geen interview, geen commentaar, alleen de toespraak.

Het rode lampje ging aan en Anne begon:

‘Beste kijkers, naar aanleiding van de gebeurtenissen gisteravond en afgelopen nacht, spreekt tot u de minister-president, de heer Aaldert Klein Degelkamp. Daarna volgt het journaal.’

Zondagmiddag 2 juli IJmuiden

‘Mooi dat jullie konden komen, dat had ik echt niet verwacht, Jannie en Elvira,’ zei John Berends.

‘Het lukt nog maar even, het is nou vier uur, maar om achttienhonderd uur moeten Elvira en ik ons melden. Overuren de komende dagen! En we hadden vanaf 10 juli vier weken vakantieverlof, maar dat is verdorie verkort met een week.’

Ze zaten aan hun vaste terrastafeltje in de hoek bij het raam bij Beachclub Power, met uitzicht op het nieuwe appartementencomplex Tata Towers, waar ooit de Hoogovens en opvolgers hadden gestaan. Hun blik trok naar het gigantische tv-scherm in de zaak, binnen boven de bar. Helikopterbeelden van het wassende water in de Wieringermeer, ambulances in Medemblik, afgeknapte windmolens, evacuaties. Toen de korte toespraak van de premier werd herhaald, belemmerde het hoofddoekte dienstertje gedeeltelijk het zicht op het scherm. Nog wel konden ze met enige moeite de lopende regels onderin lezen: 64 doden – 123 vermisten – verbijstering in de hele wereld – koning en koningin spreken hun medeleven uit – Noord-Holland Noord wordt rampgebied – plundersaars in speedboten gearresteerd in Den Oever – 65 doden – 122 vermisten – honderden gewonden.

‘Weer eens wat anders dan een voetbalwedstrijd,’ zei Berends.

‘Ja, en dan nog wat,’ begon Jan Veerman, ‘de noordkant van mijn kassen is knappies indeukt. Het lijkt erop dat ik zogezoid mijn eigen glazen inkinkeld heb. Waar gehakt wordt, vallen spaanders, dat blijkt maar weer. Mijn verzekering zal voor mo-